

CHARLOTTE BUTTERFIELDOVÁ

ZÍTRA TOUHLE DOBOU

CHARLOTTE BUTTERFIELDOVÁ

Zítřka touhle dobou

může být všechno jinak...

Týmu P, je t' a ime, ti amo

Jména, postavy, místa i zápletky v tomto příběhu si autorka vymyslela.
Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi nebo osobami, živými či
mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright © Charlotte Butterfield, 2022

Translation © Bára Kapláňková, 2023

Cover design by Natalie Chen

Original English title: BY THIS TIME TOMORROW

Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA s.r.o., 2023

All rights reserved. (Všechna práva vyhrazena.)

ISBN 978-80-7593-419-2

KDYŽ JE VAŠE RODINA BOROVIČOVÁ KOMODA Z OSMDESÁTEK

Konzultační místnost mé terapeutky je zároveň i její technickou místností. Na pračce stojí sušička, je tu kočičí záchod, police s cereáliemi na snídani (včetně supermarketové značky těch čokoládových, které svým dětem nekupuju – devět lžiček cukru v každé misce!), veliké plátno s kaskádovitým vodopádem a na konferenčním stolku leží poněkud sexistická krabička s papírovými kapesníčky v „mužské“ velikosti. Dvě přidané hodnoty – hey presto! – pro mě z provozní prádely vykouzly nebesky poklidné místo pro odhalování nejniternějších tajemství. Není to zcela profesionální, ale mám to sem z práce dvě minuty chůze a také, což je podstatnější, je to tu levné. Což je konec konců to, co od terapeuta většina lidí očekává, nebo ne?

Jackie mě právě požádala, abych jí popsala, jak vnímám svou rodinu. Položila tu otázku mírným, konejšivým terapeutickým tónem, který ráno nasazuje společně s aplikací balzámu na rty a navléknutím elastické sukně.

„Všichni jsou...“ Jaké slovo mám použít? Vím, že musím zvolit takové, které nevybočuje ze seznamu výrazů, jaké se ode mě, jakožto milující matky a tak dále, očekávají. Chys-

tám se dokončit větu bezbarvým, ale pozitivním přídavným jménem typu: „báječní“, když tu pohlédnu na Jackii, jež náhle vypadá velice samolibě, velice rozvázně a velice vyrovnaně. Což je trochu nepatřičné vzhledem k faktu, že momentálně sedí na skládací zahradní židli trůnící vedle držáku na holiny pod nástěnným kalendářem, na kterém je u každého druhého víkendu poznámka „Děti u Davea“. A navíc musí trochu zesílit hlas vzhledem k ždímacímu cyklu.

Ke svému zahanbení jsem nikdy nic z těchto věcí nepostřehla předtím, než mě na ně upozornil Fergus po jediném sezení, na které se mnou šel. Jednou jedinkrát. Padesát pět minut terapie ho uzdravilo. Neměl potřebu přijít znovu. Za necelou libru za minutu se mu restartoval mozek, vymazaly vzpomínky, srovnaly emoce a stal se z něj zbrusu nový člověk. Pro muže bylo párové sezení úspěšně dokončeno. Výborně, Fergusi.

Zato já se i přes třicet sezení a o patnáct stovek liber lehčí cítím pořád naprosto stejně.

„Před pár lety jsem na blešáku koupila starou komodu z borovice,“ začnu.

„Jess, přestaňte se vyhýbat otázce,“ pronese Jackie. Na chvíli se cítím špatně. Jako by se vážně zajímala o mou vlastní spokojenost a neodpočítávala minuty, dokud neodejdu a nedorazí mnohem otevřenější a upřímnější klientka, která si opře nohy o béžové IKEA schůdky a vychrlí svá tajemství, a třeba využije i papírové kapesníčky ve velikosti XXL.

Gestem ruky utnu její vsuvku. „Když jsem tu borovicovou komodu uviděla, stála jen dvacet liber. Super kauf. Abyste to pochopila,“ pokračuju, „je příšerná. Žlutá s ošklivými hnědými uzly místo úchytek. Ale věděla jsem, že

s trochou úsilí bych z ní dokázala vyčarovat úžasný kousek. Pořádila jsem drahou a překvapivě malou (vzhledem k tomu, že stála víc než Liamovy nové tenisky) plechovku barvy na nábytek, a taky jsem objednala deset ručně malovaných keramických úchytek z eBaye. Ta komoda měla vypadat úžasně. Každý, kdo by vešel ke mně domů, by ji obdivoval a já bych se díky tomu cítila fajn. Jenže víte co? Vložila se do toho práce a každodenní život. Nikdy jsem se k tomu nedostala. Ani jsem ji neobrousila, ani nenatřela podkladovkou. A tak tam jenom tak postává a vysmívá se mi svou nedokonalostí a potenciálem. Nenávidím ji pokaždé, když ji spatřím. Což je docela často, protože stojí, do prčic, přímo v mojí kuchyni.“

Jackiin výraz je neutrální. Pokud tuší, kam tím mířím, nedává nic najevo.

„Ta komoda je moje rodina.“

„Tohle je ta nejpřímnější věc, kterou jste mi za poslední dva roky řekla, Jess.“

Usměju se na ni. „Rádo se stalo.“

„Pořád není pozdě jí teď dát nový kabát. Obrousit a krásně natřít.“

„No, řekla bych, že je,“ odpovím s pokrčením ramen, které vcelku jasně dokresluje, jak moc jsem s tímhle faktem smířená.

„Dnes se zdáte být velice napjatá, Jess. Pojdme tohle sezení zakončit krátkou relaxací. Zavřete oči a představte si moment, kdy jste se cítila opravdu klidně a vyrovnaně.“

„To je v pořádku,“ pronesu a položím dlaně na opěrky, připravená vstát; „můžeme skončit dřív. Mám stejně spoustu práce.“

„V žádném případě, ještě nám zbývá čtvrt hodiny a řekla bych, že tu relaxaci potřebujete. Teď zavřete oči a nadechněte se. Jedna a dva a výdech. Jedna a dva a nádech. Jedna a dva a výdech.“

Potřebujeme víc vyšetřovacích rukavic.

„Na co myslíte, Jessico?“

„Na oceán,“ odpovím automaticky.

„Výborně. Posadte se na pláž a sledujte zlehka narážející vlny. Já teď budu odpočítávat od pěti a s každým číslem se budete cítit víc a víc uvolněnější. Pět...“

V kolik dneska zavírá čistírna? Myslím, že ve středu tam moc dlouho nejsou.

„Čtyři...“

Liam si musí kvůli té schůzce, na které se rozhodne, zda bude vyloučený ze školy, obléct sako. Jsme jedna z mála rodin, která ho pořídila, a tak si ho prostě vezme, ať chce nebo ne.

„Tři...“

Kdy jsem měla naposledy zkontrolovanou cytologii? Jsem si jistá, že na ni budu muset brzo zajít.

„Dva...“

Proč mě Molly tak strašně nesnáší? Víím, že je jí šestnáct a v tomhle věku nenávidíte všechny, ale nemusela by být tak hnusná.

„Jedna...“

Co když mámu někdo, koho potkala na online seznamce, naporcuje na maličké kousky a nakrmí s ní anakundu, kterou chová jako domácího mazlíčka?

„Teď, když nasloucháte pomalému a pravidelnému narážení vln křišťálově čisté vody na písčnou pláž, byste měla

být zcela uvolněná a vaše mysl kompletně oproštěna od všech myšlenek. Jste teď zcela uvolněná, Jessico?“

„HmMMM.“

„Báječné. Co cítíte? Jak voní mořský vánek?“

Cizím parfémem. „Slaným vzduchem.“

„Nádhera. A co slyšíte?“

Zastavení motoru auta, kterým ta ženská z práce hodila Ferguse domů. Trvalo dvanáct minut, než odemkl vhodové dveře. „Racky.“

„Perfektní. Jste tam s někým?“

Když jsem naposledy vzala děti do kina, přinutily mě sedět v jiné řadě. „S mojí rodinou.“

„Fantastické. Ještě chvíli se zhluboka nadechnu a vydechnu. S každým nádechem naplňujete tělo pozitivní energií a s každým výdechem se zbavujete té negativní.“

Vypila jsem dneska dost čisté vody? Neřekla bych.

„Pamatujte si, že se do tohoto dokonalého stavu, kdy se cítíte zcela uvolněná a klidná, můžete vnořit kdykoli budete chtít.“

Vsadím se, že až přijdou z laboratoře výsledky, bude mít pan McDonald vysokou hladinu draslíku.

„Výborně. A teď vás pomalu přivedu zpátky. Budu počítat od pěti a vy se pomalu vrátíte sem s pocitem osvěžení a bezstarostnosti. Pět...“

Zajímalo by mě, jestli někdo odklidil toho mrtvého holuba ležícího venku na silnici.

„Čtyři...“

Nechala jsem to mleté venku, nebo ho dala do lednice?

„Tři...“

Jestli nebude v ledničce, tak se v tuhle chvíli jen hemží bakteriemi.

„Dva...“

Musím po práci odnést paní Hendricksově ten inhalátor pro její miminko.

„Jedna...“

Musíme si ale na ty toasty něco dát. To mleté nemůžeme riskovat. Máme doma vůbec chleba?

„A jste zpět. Měla byste se teď cítit výrazně lehčí a šťastnější, Jess.“

„Cítím,“ vydechnu, „to bylo úžasné. Výrazně lehčí jsem. A šťastnější. Můžu děkovat, tady je padesát liber.“ Postavím se, protáhnu, zakroužím rameny a kývnu hlavou ze strany na stranu, jako bych skutečně seděla poslední čtvrt hodinu na pláži. „Přesně tak, opravdu relaxovaná. Vy jste vážně zázračná terapeutka, Jackie.“

„Příště bychom si spolu mohly promluvit o Anně.“

Zavrtím hlavou a široce se usměju. „Ale ne, vážně si nemyslím, že je to potřeba. Nashle, mějte se.“

Se skvrnami potu na hedvábné blůze přiběhnu do práce s desetiminutovým zpožděním. Usměju se, když na stole spatřím svůj oblíbený sendvič s kuřecím salátem a vzkazem od Roberta – jednoho z mých oblíbených nadřízených – na kterém stojí: „Jen se ujišťuju, že se najíš!“ Uložím kabelku pod stůl a rychle se nasoukám do bílého pláště, který visí na vnitřní straně dveří. Na kapse je vyšité moje jméno. Na uklidněnou se zhluboka nadechnu. To zvládnou.

Jako obvykle zaslechnu čekárnu ještě dřív, než ji spatřím. Ostré dětské zakvílení a sbor kašlán a kýčání. Inkubátor plný stovek všemožných bacilů a selhávajících imunitních systémů. Pam na recepci hlasitě oznamuje, že další návštěva

je naplánovaná za osm dnů, a ačkoli to nemohu zaslechnout, je snadné si představit ta šťavnatá slova plná vzteku znějící v jejich sluchátkách. *Osm dní? To je fakt neuvěřitelné!* Jsou pravdivá, je to tak.

Čtrnáct párů očí plných naděje vzhledne od mobilů, jakmile vejdu s deskami v ruce a přečtu jméno. Třináct úst si povzdechne, když se ze židle začne zvedat starý muž. Ani jednoho nenapadne mu pomoci.

Teď nám zbývá devět minut z limitované desetiminutové prohlídky, ale seznam důchodcových neduhů stále narůstá.

„Pravděpodobně o nic nejde,“ oznamuje, „ale trochu jsem pátral...“

Po něm následuje dalších dvanáct pacientů, pak musím ještě podepsat všechny recepty z ranních prohlídek a čtyřikrát zvednout telefon, abych lidem sdělila výsledky testů. Nenápadně vrhnu pohled na hodinky. Když zavolám Fergusovi teď hned, měl by stihnout vyzvednout z čistírny Liamovo sako. Pravděpodobně je zcela nepodstatné, co si dítě zítra na to slyšení oblékne, škola se ho chystá vyloučit bez ohledu na svršky. Byli na něj tentokrát dost přísní. Buď jak buď, čeká nás pěkná grilovačka. Nemyslím ten typ: „Honem, skoč rychle do obchodu, kup nějaký kebab na barbecue a naplň nafukovací bazének.“ Spíš něco ve smyslu popálenin třetího stupně a hořící dvorek. Přitom jediné, co Liam provedl, byl přivýdělek ve formě prodeje domácích nanuků o přestávce. O nic přece nešlo, jednalo se o akt vstřícnosti vůči spolužákům. Měl by dostat medaili, ne být potrestaný. Jsem si jistá, že s trochou zdravého rozumu a jemného nátlaku bych mohla řediteli otevřít oči, aby viděl Liamův čin jasně – jako dospělý příklad týmového ducha.

„...a řekl bych, že jsem chytil nějakého parazita, když jsem byl v Kongu.“

Obrátím pozornost zpátky k pacientovi. „Mohl byste prosím zopakovat?“

„Jsem pevně přesvědčený, že mám africkou trypanozomiázu.“

„A kdypak jste naposledy navštívil Kongo?“

„V roce 1958.“

Po práci strávím cestu domů sněním o paralelním životě, ve kterém přijdu do domu, kde mě přivítá lákavá vůně večere linoucí se z kuchyně. Vyzvednuté sako z čistírny visí na zábradlí, děti jsou vysprchované a dobře naladěné a na mě čeká sklenka vína společně s napuštěnou vanou. A někdo, kdokoli z nich, se mě zeptá, jak jsem se dneska měla.

Jenže ve skutečnosti jsou vchodové dveře odemčené, v chodbě se svítí a jedinými důvody, proč se nemusím obávat střetu s lupičem, jsou dva ošoupané páry školních bot a dva batohy, ponechané u paty schodiště. Nikdo mi neodpoví, když zavolám: „Ahoj!“ Ve skutečnosti to ani nečekám. Jen kokršpanělka Iris chabě zavrtí ocasem, ale ani ona se vůbec neobtěžuje, aby se zvedla z pelechu a přivítala mě. Po Fergusovi taky není vidu ani slechu.

Před týdnem jsem si nechala zkrátit vlasy o čtyři palce a většinu pramínků zesvětlit. Robert dokonce vyloudil vlčí zavytí, když jsem přišla do práce. Neměla bych se cítit jako sexuální objekt, ale lhala bych, kdybych řekla, že jsem se necítila ani trochu potěšeně, že si toho vůbec někdo všiml. Navíc ani není na ženské. Měla jsem štěstí, že mě ten týden nikdo neunesl, protože popis od mé rodiny by vůbec neod-

povídal mému současnému vzhledu a nikdy by mě nenašli. Což vlastně nezní ani trochu špatně. Tohle raději Jackii na dalším sezení vykládat nebudu.

O pár hodin později bouchnou vchodové dveře a po několika vteřinách se ve dveřích obývacího pokoje objeví Fergusův obličej. „Nazdárek,“ pozdraví svým zpěvným irským tónem.

„Hoj,“ odpovím mu.

„Už jsi jedla?“

Přítakám. „S dětmi.“ Zní to až moc nadneseně vzhledem k faktu, že sdílíte stůl s dvěma teenagery a třemi různými obrazovkami elektronických přístrojů.

„Zbylo něco i pro mě?“

„V lednici jsou lasagne od pondělka, čichni si k nim, jestli jsou pořád v pohodě, než je ochutnáš.“

„Nic čerstvého tu není?“

Neviním ho za ten optimismus. „Bylo, ale Liam si dvakrát přidal.“

„No, tak dobře. Něco si teda máznu na toast.“

„Došel nám chleba.“

„Tak si dám cereálie.“

„Mléko došlo taky.“

„Ježíši, Jessico. Dneska bylo všude zavřeno, co?“

„Nevím, Fergusi. Co myslíš?“

Otráveně vrátím pohled k televizi a on se přesune do kuchyně. Na telefonu balancujícím na opěrci pohovky pinkne nová zpráva z WhatsAppového rodičovského chatu – Ročník 11, který mě zaměstnává víc než práce na plný úvazek, manžel, dvě děti a pes. Vypadá to, že nějaký kluk poslal fotku svého genitálu celému ročníku. Není jasné, zda se

jedná o akt naivní sebe prezentace, či strašlivý omyl, ale v tu chvíli jsou intriky v *Manželkách ze Severního Londýna* mimo můj zájem a jejich motiv není podstatný.

Fergus vejde do obývacího pokoje s vařícím talířem lasagni v bílé utěrce, na jejíž okraj odkapává červená omáčka.

„Někdo poslal do chaty Ročník 11 dickpick,“ oznámím.

„Já to nebyl.“

Musím se zasmát. Pořád je ještě docela vtipný. Smysl pro humor. Tohle požaduje každý, kdo je single. Aspoň se to tak říká v každé reklamě na seznamku, co zahlédnu. SPH. Roze-směj mě a já odhazuju oblečení, tohle to znamená. Tak proč to neudělám já?

„Viděla ses dneska s Jackií?“

„Ano, během přestávky na oběd.“

„Aha.“

Jeho otázky zajdou pouze sem, jen se ujišťuje, že jsem k ní zašla. Že jsem o krůček blíž k uzdravení. Nápravě. Spokojenosti. Všechny problémy probrané s kvalifikovaným odborníkem. Chvilka psychologické terapie mezi epilací nohou a návštěvou dentální hygienistky.

Původně jsem si před dvěma roky z rozmaru zaplatila deset manželských sezení jako narozeninový dárek poté, co jsem si v časopisu přečetla článek o tom, jak výrazně tahle terapie pozvedla vztahy oněch žen. Dokonce tam byly nablýskané fotky párů s propletenýma rukama a obličejí opírajícími se o krk toho druhého, dokazující jejich manželské štěstí. Fergus byl jen na prvním sezení a okamžitě poté prohlásil, že je to plýtvání časem. Ale já jsem tam z nějakého důvodu jednou, někdy i dvakrát měsíčně pořád docházela. Ničemu to neškodilo.

V tichosti sedíme, v rohu poblikává televize a dává nám tak záminku, abychom nemluvili jeden na druhého.

„Takže zítra,“ oznámím nakonec.

„Zítra,“ zopakuje.

„Schůzka ve škole je ráno v devět, takže můžeme nejdřív vysadit Molly a pak tam vyrazit.“

Fergus si nacpe do pusy další ohromné sousto těstovin, má teď ústa zcela zaplněná jídlem, a než stihne promluvit, uvidím napůl rozžvýkané jídlo v celé jeho kráse. „Jak to pojmete? Je to celé jeho chyba, je to celé naše chyba, je to celé chyba školy?“

Nemůžu se na něj už dál dívat, je mi z toho špatně, a proto se otočím zpátky k televizi a odpovím: „Řekla bych, že mix všech tří variant, ale musíme zůstat klidní. Přejeme si, aby zůstal v téhle škole, budeme se tedy dost plazit, Liam se musí omluvit, prohlásíme, že to doma řešíme...“

„Což neděláme,“ utrousí. „Předstíráme, že se nic nestalo.“

„Sebrali jsme mu telefon a on si z toho vzal ponaučení, takže intervenujeme.“

„Fakt, jo? A kde je teďka?“

„Nahoře, hraje na počítači.“

„Tam nebyl, nakouknul jsem tam.“

„Není u Molly v jejím pokoji?“

„Ne, protože to se nestalo už pět let. Není doma, Jess, myslel jsem, že o tom víš.“

Vstanu z pohovky. „Zavolám mu, ať kouká jít domů.“

„Ale jeho mobil máme přece my.“

„No jasně, bože.“

DÁTE SI K TOMU PLÁTEK LIMETKY?

„Máš náramný štěstí.“

„Cože? Jakože se musím do toho mrdníku za tejdén vrátit? Jasně tati, mám fakt ohromný štěstí.“

„Klidni se s těmi výrazy!“ syknu ostře a nenápadně se rozhlížím po našťestí prázdném prostranství před školou, jestli to někdo nezaslechl. O hodinu dřív by tu postávaly roztroušené skupinky šeptajících rodičů. Nebyl důvod k obavám, všichni se už dávno rozprchli do práce, na cvičení nebo žehlí stohy prádla u ranního vysílání.

„Kvůli tobě jsme tam vypadali jako naprostí blbci, Liam,“ oznámím, když dojdeme k autu.

„Cože? Co jsem provedl?“

„Ten nesmysl s: ‚Jen jsem chtěl, aby byli kámoši zavodněný.‘ Moc dobře jsi věděl, že mě to vytočí a budu vypadat jako totální idiot.“

Připadám si vážně jako kretén – dokonce jsem mu každé ráno pomáhala naložit chladicí boxy do kufru auta, a přitom si říkala, jak nápomocně redukuju statistiku dehydratace mladistvých, zatímco Fergus pravidelně hlaholil cosi o tom, že mladí jsme jenom jednou a zmrzlina kamarádům nemůže uškodit. Komise se ale zjevně vyžívala v našem týrání, když

nám s kamennou tváří oznámila: „Pane a paní Bayovi, nemyslíme si, že byl Liam zcela upřímný, když vám sděloval, proč ho vylučujeme ze školy.“

„Říkáte, že je náš syn lhář?“ zeptal se Fergus a v očích mu divoce zaplálo. „Protože my mu věříme. Upřímně řečeno, jsme zděšeni tvrdým postojem školy vůči dítěti, které se nevinně snaží bojovat proti klimatickým změnám.“

Dokonce i já si pomyslím, že to vedení přehání, ale ani jeden z nás není připraven na to, co se od ředitele dozvíme. „Vylučujeme Liama, jelikož si zvolil, ehm, nevinný boj proti klimatickým změnám prodejem zmrzlin vyrobených z ginu, toniku a brusinkové vodky.“

„Uf,“ vydechneme oba v jednotném unisonu. To vysvětluje všechno.

Netrpělivě se postavím vedle auta s rukama zkříženými na hrudi. „Takže co teď?“ zeptám se Ferguse. „Mohl by jít Liam s tebou dneska do práce?“

„Se mnou? Ne, to nepřipadá v úvahu. Co tam bude dělat? Třídít papírové desky podle velikosti?“

„Máte tam brigádníky, nemohl by být jedním z nich?“ Dobře vím, že do Fergusovy firmy nepřetržitě proudí chtivý dav mladých lidí, kteří jsou šťastní, že mohou pracovat za plat, za který si koupí leda tak bagetu s uzeným lososem v Pret a Manger. Víím to moc dobře, protože často taguje lidi na instagramových fotkách z pařeb: #teambuilding, #vsichnivpracizadnyhrani, #nejlepsibossvsechdob.

„Ale jemu je třináct,“ oduší Fergus.

Ne, to jsem fakt netušila. „Jsem si toho vědoma.“

„Jsi si vědoma i toho, že tu stojí s vámi?“ popíchně nás Liam.

„Jen říkám, že nemůžu vzít třináctiletého kluka s sebou do práce.“

„Není to *jen* třináctiletý kluk, je to tvůj třináctiletý syn,“ oznámím.

„A tvůj třináctiletý syn je to taky. Nemohl by jít s tebou?“

„Do lékařské ordinace? A co tam bude dělat? Odebírat krev?“

„To fakt netuším... Mohl by třeba vracet složky pacientů do kartotéky.“

„Do kartotéky? Nežijeme v padesátkách. Vážně tam nevedeme papírovou evidenci.“

Už teď mám na ranní prohlídky zpoždění. Mysl mi náhle zaplaví novorozenci, těhotné ženy, chatrní důchodci, tisícovka všemožných bacilů a oslabené imunitní systémy – to vše na jednom místě. Zoufale prahnu po dvojité kávě, té vítané injekci kofeinu do žil. A taky chci být od Ferguse fyzicky nejdál, jak to jen jde. Vběhnu do přeplněné čekárny o patnáct minut později, zatímco Liam se za mnou rozmrzele loudá. Robert na mě vrhne pochvalný úsměv, když kolem něj propluju, a já mu ho vrátím. Jsem si plně vědoma, že mi upnutá sukně zdůrazňuje křivku pozadí, a v mysli si dovolím představu, že mi ji pomalu rozepíná.

„Ty jo, wow, ty s ním flirtuješ?“ pronese Liam a vydává u toho zvuky, napodobující zvracení.

„Zklidni hormon. Robert je gay.“

V pauze mezi zaníceným abscesem na noze a závažným případem streptokokové infekce dýchacích cest volá někdo ze školy. Nechápu, jak by mohl Liam dělat potíže, když momentálně doplňuje sterilní obvazy a netrpělivě to také do

telefonu oznámím ještě dřív, než mi zástupce ředitele sdělí, že tentokrát volá ohledně Molly. Jsem si jistá, že jsem v jeho tónu postřehla náznak okázalosti, slyšitelné protočení očí, že zase některé z Bayovic dětí narušilo jeho pracovní den dalším incidentem.

„Molly?“ zopakuju. I přes nepřetržitou existenci mimo realitu v říši našpulených rtů na selfíčkách a hashtagů nám nikdy nedala důvod ke starostem způsobem, jakým to dokáže Liam.

„Dnes ráno zameškala závěrečnou ústní zkoušku z francouzštiny. Myslím, že vám nemusím říkat, jak závažné to je.“

„Jak by mohla? Sama jsem ji ráno vysadila před školou, těsně před naší schůzkou. Viděla jsem, že míří do třídy.“

„Evidentně z té třídy poté odešla, paní Bayová.“

„Paní doktorko. Doktorko Bayová.“

„Nezlobte se, co prosím?“

„Řekl jste paní Bayová, ale já jsem lékařka.“

Bylo to dětinské, nepodstatné a naprosto zbytečné, ale veškerá kontrola nad situací mi protékala jako voda mezi prsty a já cítila zoufalou potřebu na něj udělat dojem. Říct mu, že to pochopil špatně, že nejsem z těch matek, o kterých se točí dokumenty, jak nechaly své děti zvlčit. Molly bylo třináct, než jsem jí vůbec dovolila nechat si propíchnout uši, pro boha živého. Položila jsem telefon poté, co jsem slíbila, že budu situaci řešit, a usmála se na pacienta před sebou. „Takže teď udělám stěry z krku a pošlu vzorky na kultivaci.“

Jakmile zůstanu o samotě, opět zvednu mobil.

„Dobrý den, Fergusův telefon,“ ozve se veselý ženský hlas.

„Je tam někde Fergus? Volá jeho manželka.“ Dodám důraz na poslední slovo pro případ, že jsou v jeho kance-

láři nějaké nejasnosti ohledně mužova stavu. Jeho snubní prsten totiž neopustil mističku vedle nabíječky na elektrický zubní kartáček už měsíce. Zjevně mu už asi nepasuje. Nechci zjišťovat, zda to myslí jako metaforu, nebo mu nesedí fyzicky.

„Momentálně je na meetingu. Mám mu říct, aby vám zavolał zpátky?“

„Ano, je to velice naléhavé. Pokud byste ho mohla vyrušit...“

„Bohužel to nejde, teď nemohu.“

„Bylo by skvělé, pokud by to šlo, ale jestli nemůžete, pak mi prosím v okamžiku, kdy ta schůzka skončí, oznamte, aby mi zavolał.“

O tři minuty později mi zvoní mobil.

„To byl ale rychlý meeting. Nebo tě z něj ta holka vytáhla?“

„Kadil jsem. Ale to jí vážně nemůžu říct.“

„Právě jsi to řekl mně.“

„Jsme manželé už tisíc let. To je rozdíl.“

„Řekla bych, že bych i tak preferovala představu pracovní schůzky.“

Fergus netrpělivě mlaskne jazykem. „Faye povídala, že je to naléhavé.“

„Molly šla za školu. Zameškala dnešní ústní zkoušku a ve škole netuší, kde je.“

Hlasitě si povzdechne. „Ach bože. Kde jsme udělali chybu?“

„Myslím, že je teď nejdůležitější, abychom ji vystopovali. Má vypnutý mobil, ale mohl bys použít svoji aplikaci a podívat se, kde je?“

„Jistě, počkej chvíli, jdu na to.“

Zatímco vyčkávám, poklepávám prsty po stole a vře to ve mně. Jak může být tak hloupá a takhle si ničit budoucnost?